

Cuvântul lui Dumnezeu din duminica pildei fiului risipitor

Așez duhul mângâierii pe cărarea coborârii Mele cuvânt peste pământ și dau din calea Mea suflarea furtunii care dă să glăsuiască și să-Mi slăbească puterea venirii Mele cu hrană de cuvânt la cei ce iau de pe masa Mea, și-i spun furtunii să se liniștească, și se va liniști, și vor putea pentru Mine cei ce-Mi sunt cărare. Amin.

O, poporul Meu, tu ești născut din acest cuvânt în zilele acestea de venire a Mea acum pe pământ. O, fiule, trebuie post și rugăciune pentru orice încercare a slăbirii venirii Mele cuvânt pe pământ și al mersului Meu cu tine pe cale, și trebuie iubire în toate, măi poporul Meu, căci Dumnezeu este iubire, iar tu să-Mi slujești cu iubire și cu răbdare pentru ea, și fiecare să se dăruiască mereu cu tot ce este el, căci iubirea de sine dă să-i șoptească omului să se oprească și lui, iar viața care nu se dăruiește este o viață fără bucurii și fără plată, căci bucurie să aibă omul, e mare această taină. O, cine să-l învețe pe om din ce să-și zidească el bucurie pentru el? Ea se zidește dăruind, iar dăruirea vine de la iubire, vine de la Dumnezeu în om, căci Eu M-am dăruit cu totul și n-am socotit nimănui vrednicia sau nevrednicia când M-am dăruit deopotrivă celor ce s-au aplecat și se apleacă să creadă în Mine ca să poată primi de la Mine dăruirea sa însăși, pe el însuși dăruindu-se omul.

Așezăm în zi de duminică învățătură. Aceasta este hrana cea de sus: învățătura cea din gura Mea izvorâtă pentru viața omului, căci Eu, Domnul Iisus Hristos, le-am dat celor credincioși Mie puterea să se facă fii ai lui Dumnezeu și le-am dat iubirea Mea lor ca să aibă ei iubire, și prin puterea ei să se facă fiii ei și să am Eu popor fii ai iubirii și să umblu cu ei și să le fiu lor Dumnezeu, precum este scris.

Se pomenește în duminica aceasta pilda tatălui cel cu doi fii, unul cu iubire și cu ascultare de tatăl, iar celălalt cu iubire de sine și cu ascultare tot la fel. Iată, nu este bine să-și ia omul viața din mâna Mea și să și-o călăuzească singur. Când ești fiu al unui tată și te smulgi de lângă el și te duci în lume, tu nu mai ai credincioșie nici pentru tine, dar până nu vezi că așa este te duce mintea să crezi că poate fi altfel, numai că bucuriile înșelătoare nu-i țin omului cald de bucurii, căci ele se sfârșesc curând, și vai celor fără de minte, care nu văd înșelarea aceasta!

Cel mic dintre cei doi fii ai tatălui din pilda de azi s-a dus din casa tatălui său, i-a cerut tatălui drepturile ce i se cuvin din averea moștenitoare și s-a dus și și-a făcut singur o altfel de viață, iar bucuriile i s-au sfârșit într-o zi și a văzut el că a greșit lepădându-și tatăl din pricina iubirii de sine, și s-a întors apoi să-i ceară tatălui îngăduința să-l primească lângă simbriașii care erau la curtea părintească și să aibă și el ce mânca din munca aceasta. O, dacă el a ajuns să vadă pe viu că a greșit și că nu mai cere nimic decât miluire, s-a dus să-și mărturisească rătăcirea lui, s-a dus la tatăl lui, iar tatăl l-a primit pe cel aplecat și a făcut bucurie în casa lui pentru cel atâta vreme rătăcit de casă și de viață. O, dar de ce l-a primit tatăl? L-a primit pentru că s-a lepădat de sine acest fiu, care a rătăcit de la iubire și nu i-a mai trebuit apoi nimic, decât milă.

Iată, trebuie să se lepede de sine cel ce vine după Mine când vine, ca nu cumva venind, să nu vină el, și ca nu cumva nevenind, să plece după ce vine să stea. O, ce bine îi este omului care poate să se lepede de sine, o, ce bine! Numai unul ca acela gustă cu adevărat din plin bucuria vieții. Dar și lepădarea de sine dacă nu are în aluatul ei iubirea cea din Dumnezeu și duh iubitor de oameni, ea poate să iasă de rușine când este probată. De aceea trebuie învățătură mereu peste cele bune ale omului și peste credința lui, că nu poate omul să-și facă singur credință, ci numai încercările credinței o dovedesc pe ea, iar el să-și dovedească iubirea și statornicia, ca nu cumva să pătească cel credincios ca și fiul cel mare din pilda tatălui cel cu doi fii, pusă la rumegat biserică în duminica aceasta, căci fiul cel mare s-a mâhnit adânc de la bucuria cea din casa tatălui său în ziua când s-a întors după milă fiul cel mic, recunoscându-și el rătăcirea. O, nu e

greu să se jertfească omul și să se dăruiască prin toate ale lui, prin tot ce este el, dar dacă nu știe ce gust să-i dea dăruirii lui și ce lepădare de sine să-i dea, iată, se dă de gol lipsa iubirii când ea este încercată în om.

O, e grea viața între cei din lume, după cum este ea și pentru cei din lume, care nu știu că este o altă fericire decât cea pe care o știe omul de fericire. Te-am învățat mereu, poporul Meu, să nu umbli prin lume, fiule. În lume Eu nu Mă mai duc. De aceea te-am învățat și pe tine să nu te duci, căci lumea te golește de putere, și apoi de viață, și apoi de credință, că peste tot sunt slujitori îmbrăcați în piei de oaie și stau pe la răspântii și sunt plătiți ca să te pândească pe tine pe drum și să te pedepsească, dezbrăcându-te de veșmântul credinței tale în venirea Mea cea de azi cuvânt peste pământ, iar Eu Mă las mereu cuvânt peste tine și te învăț lucrarea ascultării, căci Eu am lăsat carte multă în mijlocul tău ca să ascuți de ea, măi fiule al Meu, și să faci apoi parte din numărul fiilor ascultării, căci masa aceasta trebuie să aibă la ea fii puși deoparte pentru Dumnezeu, pentru sfințire mereu, și văd cu durere cât se zbat unii să se înstrăineze de cele cerute cu scumpătate ca să fie știute de cei ce se aleg pentru Mine, Cel sfânt, căci am zis celor ce se aleg ai Mei: *«Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!»*.

O, creștine care te zbați să-ți iei liber mersul prin lume și dorințe care să te dezbrace de veghea ta cea pentru Dumnezeu, o, fiule, pe calea aceasta trebuie atenție la mers și trebuie lepădare de sine. Am dat să mai încerc uneori să Mă strecor cu cele ce trebuie să le spun celor ce nu vor să mai stea biserică a Mea, dar ei și-au făcut rost de o liniște a lor, în vreme ce Eu nu sunt liniștit de la viața lor ieșită de sub călăuză și alipită de proptele șubrede, care nu sunt dintre cei puși deoparte pentru Mine, iar Eu, Domnul, stau și Mă uit în gol cu cei așezați de Mine pentru călăuzire, veghetori împluterniciți de Mine cu pază din cer pentru pașii și viața poporului Meu cel ales Mie, căci nu sunt creștinii deprinși să le placă cu veghe peste ei, să le placă să semene cu Mine, Care nu fac nici un pas, nici un lucru, nici o dorință care să nu fie din Tatăl și de la Tatăl date Mie să le port și să le împlinesc sub slava Lui cea multă și sub toată lumina Lui și a Mea.

O, iată de ce n-a putut creștinul cel mult umblat cu Mine ani de-a rândul și n-a putut apoi el să ia parte la masa Paștelui cel nou, pe care mulți ani Mi-au trebuit să-l pregătesc să fie și să aibă la masa lui creștini care au umblat cu Mine și pe care i-am învățat mult, mult cum va fi omul la acest praznic de Paști sfânt, cu popor sfânt la masă și pus deoparte pentru Mine, pentru vecii cu Mine, nu numai pentru o vreme, nu cu creștini înjumătățiți cu trupul și cu împlinirea cea deosebit cerută a fi pentru această masă, și iată, mulți au stat cu un picior lângă Mine și cu celălalt lângă lume, și nu se poate cu jumătatea lângă Dumnezeu, dar câți au crezut aceasta?

O, iată cum se trage omul de la masa fericirii Mele pentru un popor numai al Meu! Îi place mai mult cu cele învățate de el de pe pământ, de la stăpânitorul întunericului acestui veac trecător și care și-a întins peste tot marfa lui ca să-i atragă spre ea pe cei ce sunt ai Mei ca să nu mai fie ei ai Mei, ci să-i încante ca să le îndulcească inima și voința spre cele puse înaintea tuturor oamenilor condamnați să le placă lumea cea trecătoare, și apoi să-Mi spună creștinul că de nevoie se duce și umblă pe cărările lăsate afară, nevegheat de nimeni dintre cei puși de veghe pentru poporul Meu, neîmpluternicit de Mine, netrimis de Mine să meargă așa cum împluternicesc Eu pe cei ce merg, dar nu pentru ei merg.

O, fiule hrănit cu mila Mea cerească, o, cum nu ți-a plăcut să fii copilaș ca să ai împărăția Mea și bogățiile ei fără de margini și să nu ai tu împărăția ta și voia ta, sau împărăția lumii pusă înaintea ta și pe unde te porți de zor de câte ori ți-e dor, că dacă nu ți-ar fi dor ți-ar fi frică să te duci și să te tot duci ca să tragi îngerii din cer după tine și să plângă ei pe urma ta și să sufere cu jale îngerii din cer pentru lipsa mersului tău cu lumină pe cale.

O, v-am adunat pe voi, pe cei în care am nădăjduit, așa cum am nădăjduit și în cei care au plecat de la masa Mea cu voi, creștini care să-Mi stea curați de toate cele de pe pământ la masa Mea cea nouă, la ospățul vinului cel nou, promis vouă de la începutul cuvântului Meu prin trâmbița Mea Verginica, făgăduit că va veni, că va fi la voi vremea praznicului sfânt, trup și cu-

vânt Domnul la masă cu poporul cel ascultător și ales Mie, iar dacă v-am adunat, vă spun durerea Mea.

O, dacă în mulți iubirea se schimbă, e dureros pentru Mine. Începe creștinul cu iubirea, cu credința, cu credincioșia, și se face apoi împotrivor și lovește din părți cu nemulțumire. O, ce durere! O, ce să fac sub această durere? O, de ce are creștinul pretenție la Dumnezeu? De ce să n-aibă Domnul pretenție la el? O, cât de urât și cât de jos cade dragostea aceea părută între creștin și Dumnezeu, după ce creștinul își îngăduie deșertăciuni pieritoare, învățându-se cu ele și chiar cu Dumnezeu pentru ca să nu-L mai poată asculta și urma! Ba ajung să Mă și urască, să se și despartă de Mine aceștia. Dar cei ce păstrează dragostea, aceia sunt mulțumiți cu ea și o dau Mie toată, iar Eu le dau lor, le dau mângâierea pe calea lor cu Mine și-i ajut să se păstreze în dragoste mereu, căci cu Mine nu se poate altfel dragostea între om și Mine, nu se poate ca între om și om, unde ea se învechește, se urâtește, se stâlcește de la păcat și nu mai are frumusețe și proștejime ca și cea din cer.

Iată, lucrul pentru Domnul este ca o școală, ca o învățătură, ca o jertfă, ca o dragoste de Domnul și de aproapele, ca toți să fie una, iar cine nu poate așa, unul ca acela nu știe, nu învață ce este viața cu Hristos și ce așteaptă ea de la om. Am pus învățătură bună pe masa Mea cu tine, poporul Meu. Cei ce iau de la tine învățătura Mea se îndulcesc cu ea, se mângâie cu ea, se hrănesc cu ea, se îmbracă întru ea și așteaptă și ei biruința Mea peste lume, căci Eu încă o dată va fi să biruiesc lumea, și prin poporul Meu cel ascultător voi face aceasta. Amin.

Acum vă așez în duhul mângâierii pe voi, pe toți. Vă trimit îngeri mângâietori, tămăduitori de dureri de suflet și de trup, iar voi întăriți-vă în iubirea cea pentru Mine unii de la alții și toți laolaltă să doriți la fel în toate câte sunt de împlinit. Eu sunt Cel ce stau la cârma oricărei furtuni care ar da să vă slăbească pacea și mersul, iar voi întăriți-vă întru Mine cu credință tare, fiilor, căci totul este cu puțință celui cu credință în Mine. O, mângâiați-vă și ajutați-vă unii pe alții la greul cel de suflet și cel de trup și toți să vegheați pentru toate cele ce sunt de lucrat fie cu duhul fie cu mâna, și în toate să fiu Eu început și sfârșit, cuvânt și faptă împlinită, fiilor. Iată, vine soarele și încălzește văzduhul. Prindeți puteri. Eu, Domnul, vă oblojesc mereu ranele și dorul și așteptarea și vă dau puteri și vă dau sănătate trupului și sufletului, fiilor. Fiți credincioși și cereți de la Mine mers înainte cu tot cuvântul Meu în față, cu toată venirea Mea, căci ea nu va sta din mers și din lucru, și Eu sunt Cel ce împlinesc așa.

Vă cuprind în brațe și vă mângâi, căci inimile vă sunt slăbite, dar Eu sunt Cel ce vă întăresc pe voi, și vă veți întări, fiilor. Mereu, mereu Eu, Domnul, am biruit pentru voi, pentru mersul Meu cu voi. Mereu, mereu vom birui și vom fi biruitori. Amin.

Veselește-te, Ierusalime, de Cel ce te-a zidit pe tine și laudă numele Lui, căci Domnul iubeste pe poporul Său, precum este scris. Amin, amin, amin.

Iar voi, fiilor care n-ați ascultat frumos de cuvântul Meu ca să se îplinească el peste voi după planul Meu, o, puneți genunchii și fruntea la pământ și adânciți-vă în rugăciune și în pocăință și luați de la sfinți glasul rugăciunii lor și spuneți-Mi cu lacrimi: Nu avem inima plină de durere ca să Te căutăm, Doamne. Nu avem nici pocăința, nici umilința care întorc pe fii, și nici lacrimi nu avem, căci ni s-au întunecat vederea și credința, și toate amintirile cu Tine le-am dat uitării și s-a răcit inima noastră. Ci Tu să Te scoli pentru noi și să ne insufli duhul pocăinței și nedezevinovățirea păcatelor noastre prin învinuirea altora pentru salvarea noastră, ci fă-ne să Te căutăm pe Tine, și întărește apoi în noi chipul Tău, căci Te-am părăsit și am ieșit de la Tine și ne-am înstrăinat de Tine și de oile turmei Tale, în a căror inimă strălucesc descoperirile Tale, Doamne, și mângâierea cea pentru osteneli și necazuri răbdate, căci harul Tău este mult și mare, și fă-ne Tu, Doamne, părtași milei Tale pentru cei ce, căindu-se, Ție se supun. Amin.

18 februarie/3 martie 2013